

KIRKEBLAD

FOR DOVER - ALLING - TULSTRUP SOGNE

20. ÅRGANG NR. 1

DECEMBER 2017

Julens forventninger

*Af
Karsten Iversen*

For mig er det ikke en rigtig jul uden, at der er børn med juleaften, og deltagelse i julegudstjenesten har i mange år givet mig en julestemning til stor glæde. Hvad gør julen ved os?

Til julegudstjenesten er kirken fyldt til bristepunktet, og der er en glæde, småsnak og mange ønsker til hinanden om en glædelig jul. Det er en højtide, som vi er fælles om, og hver familie har sine traditioner for julen. Stemningen i kirken får et løft, når brølet høres fra den første julesalme: "Det kimer nu til julefest", og kirkerummet fyldes med orgelmusik og sang. Det er dejligt at opleve, men hvad er det, der sker i os?

Jeg tror, at det er forventningen,

ikke kun vores egen, men også, at vi kan fornemme de andres forventninger.

Er forventningen så det, som skal ske i familien inden for de næste få timer eller dage?

Vi kender alle de fortærskede ord ”Forventningens glæde er den største”. Vi kan vende dette om med ordene:

”Forventningens frygt er den største”. Den kender jeg fra mig selv fra store og små begivenheder i mit liv. Jeg frygtede den kommende eksamen, jeg var bange for at komme til tandlægen for at få trukket en tand ud etc. (Det gik heldigvis bedre end frygtet.)

Hvor har vi fået forventningens glæde fra til julen? Jeg har fået den ind med modernælken. Det var ikke kun julen eller juleaften, som her er det vigtigste. Det var hele forberedelsestiden, som i dag stadig fylder mig med billeder og stemninger fra min barndom. Det begyndte med adventstiden, der er en forberedelsestid – i kirken for herrens komme – i mit hjem for julen.

Den første søndag i advent blev adventskransen pyntet med røde

bånd og sløjfer, og hængt op under loftet. Sidst på eftermiddagen, når mørket var faldet på, blev det første lys tændt, og vi sad rundt om sofabordet med en kop te og kage og nød det første tændte lys. Vi var min far og mor og mine tre ældre søskende.

Der var travle dage og weekender op til jul. Hele familien deltog i forberedelserne. Der blev bagt mange forskellige julekager. Det var brune kager, vaniljekranse, klejner, jødekager, kardemommekager og finsk brød. Min far hjalp ikke så meget til med julebagningen men nøjedes med at spise kagerne.

Vi lavede marcipan, klippede julepynt, og jeg har selv klippet et utal af kravlenisser, som sad overalt på billedrammer og døre. Der var en skovtur for at få lidt gran og kogler, og i de sidste dage før jul var opgaverne

kartoffelskrælning og snitning af rødkål.

Meget af dette ”traditionen” er båret ind i min egen familie, og jeg tænker, at det samme er sket for mange af os, og det betyder noget for os. I min barndom var julegudstjenesten nogle gange det eneste årlige besøg i kirken, men for mig er kirken nu blevet en del af mit liv.

Et hvert menneske oplever glæder og sorger: Vi møder alle problemer i vores daglige liv, og jeg som andre kan blive hængende i det skete. Kan jeg ændre dette? Nej - kun at blive en erfaring rigere.

Julen kan rive os ud af dagligdagens fortrædeligheder med forventningens glæde. **Vi ser fremad**, og det tænker jeg er det vigtigste for os i julemåneden. Det er sjældent, at alle forventninger indfries, men er det ikke bedre med forventninger end at se bagud!

Gode barndomsminder og -juletraditioner vil jeg gerne give videre til næste generation – børn som børnebørn.

Jeg ønsker alle en glædelig jul.

Prædiken til gudstjenesten i anledning af 500 års jubilæum for reformationen

*Af sognepræst
Erik bredmose*

”Et respondens Jesus, dixit iterum in parabolis eis, dicens: Simile factum est regnum cælorum homini regi, qui fecit nuptias filio suo. Et misit servos suos vocare invitatos ad nuptias, et nolabant venire. Iterum misit alios servos, dicens: Dicite invitatis: Ecce prandium meum paravi, tauri mei et altilia occisa sunt, et omnia parata: venite ad nuptias.....”

Nej vel, det forstod I vist ikke ret meget af. Det var noget af dagens tekst fra Mattæusevangeliet på latin. Det var med andre ord det sprog, der blev brugt i kirken af præsterne på Luthers tid.

Kirkens sprog var latin

Kirkens sprog var simpelthen latin: liturgi og ritualer, teksterne, der blev læst op, og de san-

ge, der blev sunget af munkene – det foregik alt sammen på latin.

Det er så omdiskuteret, om præsten også prædikede på latin, men hvadenten han gjorde det eller ej, så måtte menigheden i hvert fald tage hans ord og hans udlægninger af skriften for pålydende. For Bibelen fandtes kun på latin.

Det betød naturligvis, at det kun var præster og andre lærde, der kunne læse Bibelen, og dermed fik de også monopol på at fortolke og forstå den. Præsterne kom til at stå som en melleminstans mellem Guds ord og almindelige mennesker, og det forstod kirken tilfulde at udnytte til egen fordel. Det gav selvsagt kirken magt.

Luther oversatte Bibelen til tysk

Luther oversatte Bibelen til tysk – altså til det sprog almindelige folk talte. Andre havde ganske vist lavet oversættelser i et vist omfang tidligere, men det blev Luthers, der slog igennem og blev udbredt i den tysksprogede verden – bl.a. fordi bogtrykker-

kunster blev opfundet og gjorde det muligt at sprede skrifter som aldrig før.

Bibelen blev siden oversat til alle andre folkesprog. Det var for Luther af stor vigtighed, fordi det var Bibelen, der for ham var grundlaget for den kristne tro og ikke pavens eller præsternes fortolkninger. Et menneske er frit og står selv til ansvar over for Gud, derfor skulle alle have lige adgang til den hellige skrift.

Kirken behøver dybest set hverken pave eller præst. For som han sagde: ”Enhver, som er krøbet ud af dåben, er lige meget præst og biskop”. Når vi så alligevel har præster, er det mest af praktiske grunde: for at vi ikke alle skal tale i munden på hinanden, og for at der er nogen, der kan forestå kirkens gudstjenester.

Luther gik også i rette med den katolske kirkes dyrkelse af helgener. Tanken om et himmelsk hierarki af særlige fromme og fortjenstfulde afdøde, der kunne gå i forbøn for én, hvis man bad til dem, var ham en ukristelig uting. Ingen har noget at rose sig af over for Gud, og der er ikke brug for den slags melleminstanser, fordi vi hver især frit

kan henvende os direkte til Gud i vore bønner.

Vi tegner ikke et jublende glansbillede af Luther

Når vi på denne dag rundt om i landets kirker fejrer reformationens jubilæet og taler meget om reformationens primære årsag Martin Luther, så gør vi det ikke i jublende tilslutning til *alt* det Luther sagde og gjorde. Der har i de seneste måneder været mange kirke- og kristendoms-kritiske ryster fremme i medierne, der har kritiseret folkekirken og dens præster for at fremstille et glansbillede af Luther.

Denne kritik går forkert i byen – ikke fordi der ikke er noget at kritisere Luther for, men fordi det simpelthen ikke passer, at vi tegner et ukritisk glansbillede af manden.

Vi ved godt, at han kunne være grov og firkantet. Vi ved godt, at han i sine sene år talte meget hadefuldt om jøderne. Vi ved godt, at han engang opfordrede fyrsterne til at slå oprørske bønder ned som gale hunde. Det gjorde han, fordi han ikke mente, at et samfund kunne bestå uden lov og orden.

Vi ved godt, at Luther skabte en tæt alliance mellem kirken og

de lokale fyrster, og at det ikke altid gik lige godt hånd i hånd med den kristne frihed, som Luther ellers stod for. Men vi ved også, at hvis han ikke havde allieret sig med de lokale tyske fyrster, så var han ganske sikkert blevet brændt på kætterbålet, og så havde vi ikke fejret 500 års reformationsjubilæum i dag.

Vi ved godt, at Luther ikke var demokrat i vores forståelse af ordet, og at han dermed heller ikke var ophavsmand til demokratiet – og velfærdssamfundet. Men på den anden side, så talte Luther altså utvetydigt om, at alle mennesker er lige over for Gud og selv personligt står til ansvar over for ham. Det handlede ikke om demokrati, som vi forstår det, men det var dog en ny måde at se og forstå almindelige mennesker på. Det kan i hvert fald meget vel have båret kim til det demokratiske samfund.

Til alle de kritikere, der har været ude med riven for at nedgøre reformationsfejringen, kan vi klart sige: Vi er ikke ude på at helgenkåre Luther – det ville han selv mere end nogen have været imod. Luther var ikke

ufejlbarlig. Det var han så langt fra. Han var et menneske – et helt almindeligt menneske.

Når vi fejrer reformationen i dag, så har vi ikke glemt de knap så pæne sider hos Luther, der ikke passer sig med den måde, vi ser tingene på i dag, men vi koncentrerer os om alt det hos ham, der satte det i gang, som vi selv den dag i dag er en del af – og sætter pris på. Alt det vi oplever som sandt, når det gælder kristendom og menneskeliv.

Luther levede i en helt anden tid

Luther levede i middelalderen, og han var et *middelaldermenneske*. Han var et barn af sin tid, ligesom vi naturligvis er børn af vores tid. Det betyder, at vi går helt galt i forståelsen af ham, hvis vi kun forstår og måler ham med vor tids normer og værdier.

Luthers tid i slutningen af 1300-tallet og første halvdel af 1400-tallet er simpelthen radikalt forskellig fra vores egen. I middelalderen spillede frygten for synd, død og Djævel en meget stor rolle i menneskers liv og hverdag. Angsten for at ende i helvedes ild var overvældende

og konkret, og den lå som en tung dyne over menneskers liv. Sådan var Luthers virkelighed også. Han blev engang som ung overvældet af et skrækeligt tordenvejr, og han oplevede det, som det var Djævelen selv, der var på spil. Han var rædselsslagen. Han faldt på knæ og tryglede den hellige Anna (Jomfru Marias mor) om redning, og han lovede hende at gå i kloster, hvis hun bragte ham frelst igennem uvejret.

Luther gik i kloster

Luther overlevede, og han gik i kloster (meget imod sin fars ønsker), og her underlagde han sig klosterets strenge orden og levede et liv i afholdenhed og askese og med mange bønner og skriftemål.

Mens han var i klosteret blev han i 1510 sendt til Rom, og her opsøgte han den hellige trappe (Scala Santa) ved Laterankirken. Han kravlede på sine knæ op af trappen, mens han på hvert trin bad et fadervor. Man blev stillet i udsigt, at man kunne befri et menneske fra skærsilden, hvis man fuldførte turen. Luther gjorde det angiveligt for sin bedstefars skyld.

Oven i alt dette kommer, at man

fornyligt har fundet en kopi af et afladsbrev fra Luthers kloster i Erfurt, hvor alle munkenes navne – inklusive Luthers – var påført.

Alt dette vidner om, at Luther i den grad var indfældet i sin tid og underlagt den samme angst for død og helvede som alle andre.

Luther følte sig aldrig god nok

Selvom Luther var gået i kloster, så hjalp det ikke på hans frygt for Guds dom. Han følte sig ikke god nok. Han havde været af den mening, ligesom man i øvrigt var det dengang, at den højeste og bedste form for liv, var munkelivet, hvor man levede og åndede for Gud med mange daglige andagter, bønner og bodsøvelser. Han ville formilde Gud, gøre sig fortjent til Guds nåde og kærlighed. Han hengav hele sit liv og virke i bestræbelserne herpå, og hele hans koncentration rettede sig herimod. Men han fandt ingen ro - og ingen fred med Gud, og dermed heller ikke med sig selv.

I klosteret var læsning i Bibelen naturligvis et vigtigt element i det daglige munkeliv, og Luther

udmærkede sig så meget på dette felt, at netop bibelstudier blev hans speciale.

Der skete så det, at Luther under disse studier mere og mere blev opmærksom på, hvor fejlet hans forhold til Gud var. Det var først og fremmest under læsningen af Paulus' brev til Romerne, at det gik op for ham, hvad der var galt, og hvorfor han ikke kunne finde fred med sig selv og med Gud.

Paulus skriver i Romerbrevet, at ingen retfærdiggøres ved gerninger, men alene ved troen på Jesus Kristus. "Jesus Kristus blev givet hen for vore overtrædelser og blev oprejst (fra de døde) til retfærdighed for os", skriver Paulus. Og videre hedder det, "Da vi nu er blevet retfærdige af tro, har vi fred med Gud ved vor Herre Jesus Kristus. Ved ham har vi fået adgang til den nåde, vi står i".

Guds retfærdighed

Luther forstod nu, at han havde misforstået, hvad der ligger i *Guds retfærdighed*. Det er ikke en retfærdighed, der dømmes, straffer og belønner, nej Guds retfærdighed benåder os. Guds retfærdighed er barmhjertig og tilgivende. Han kom til

vores verden som sin egen søn Jesus Kristus for at lade ham forsone sig med os mennesker.

Luther måtte erkende, at alle hans bestræbelser for at vinde Guds nåde i grunden var udtryk for den dybeste vantro. Han havde selv villet tilkæmpe sig Guds tilgivelse, men han indså nu, at alt var ham givet i troen på, at Gud i Jesus Kristus én gang for alle har forsonet sig med os og retfærdiggjort os.

Luther kunne pludselig se, hvordan alle hans bestræbelser på at blive god og retfærdig i Guds øjne i virkeligheden kun bragte ham længere og længere væk fra Gud. Dybest set var han jo nemlig slet ikke i sine bestræbelser optaget af Gud og næsten, men udelukkende af sig selv.

Alle Luthers bestræbelser havde handlet om ham selv

Luther erkendte, at han havde været fanget ind i en uendelig kredsen om sig selv - og munkelivet i klosteret var jo netop en understregning heraf, for i stedet for at følge Guds fordring om at elske næsten i verden, så havde han som munk afsondret sig fra verden og vendt ryggen

til de medmennesker, Gud ville, han skulle tjene.

Nu, da han ikke længere skulle stræbe efter at vinde Guds nåde, var han friset til i stedet at tjene sin næste i verden.

Det var naturligvis overrumplende for Luther sådan at blive væltet overende af denne dybe sandhed i kristendommen, at kun ved at tro og lade alt bero på Guds nåde, kan et menneske finde den egentlig fred med Gud og sig selv og også den egentlige frihed til at være menneske – og til at elske og tjene sin næste i stedet for at være uendeligt optaget af sig selv.

Luther følte en så dyb glæde og befrielse ved denne opdagelse, at det var ham som at være født på ny, og han syntes, at portene til Paradis nu stod vidtåbne for ham, så han kunne vandre lige derind.

Luther ville ikke splitte kirken men reformere den

Det var med denne ny-indvundne indsigt, at Luther begyndte sit teologiske arbejde med at forsøge at reformere kirken.

Allehelgens aften 1517 blev hans berømte teser slået op på

Slotskirkens dør i Wittenberg, og det er blevet sat som det officielle startskud for alt det, der fulgte.

Luther havde ingen anelser om, hvad hans arbejde skulle føre med sig, og han drømte slet ikke om noget brud med kirken. Han ønskede alene at føre kirken tilbage på ret kurs. Det var sandheds sag for ham, og derfor arbejdede Luther med stor lidenskab, og han var ubøjelig, også da hans indsats begyndte at blive farlig for ham, fordi han gik op imod den vældige og magtfulde kirkeinstitution. Kirken blev som bekendt splittet på diskussionen, selvom det som nævnt på ingen måde var Luthers intention.

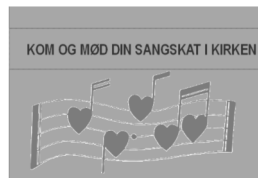
Dagens evangelium

Som vi hørte det i dagens evangelietekst er der plads til os alle, når Vorherre byder ind til fest, hvordan vi så end er, og hvad enten vi forstår latin eller ej, og om vi bor helt derude i udkanten, hvor vejene ender, som det hedder i teksten, og hvad enten vi er gode eller onde. Det er op til os, om vi vil tage imod invitationen.

Sådan er Guds nåde og den frihed vi lever i. Amen!

Fyraftens-salmesang på onsdage kl. 17.00 til 17.30

Fyraftenssalmesangen er kommet flot i gang i november og går på skift i de lokale kirker. (Se oversigten nedenfor.)

Salmesangen er en vigtig del af kirkens liv – og så viser undersøgelser tilmed, at det er sundt at synge.

Desværre bliver stadig flere fremmede over for salmesangen, og når man ikke rigtig kan synge med, så forsvinder også glæden ved at synge.

Vi skal med andre ord sørge for at vedligeholde sangen. Det har vi præster i og omkring Ry tænkt os at forsøge at gøre noget ved, og vi har fået opbakning fra organister og kirkesangere.

Det kommer ikke til at handle om, at vi partout skal synge nye salmer. Vi skal blot synge salmer. Måske kan vi med initiativet bidrage blot lidt til at fremme sangglæden.

Glæden ved at synge bliver større jo flere, der synger med, derfor håber vi, der vil være tilslutning til ideen både fra folk, der er velbekendte med salmerne og folk, der ikke er det.

KOM OG VÆR MED. Kom som du er. Kom i arbejdstøjet eller med indkøbsposerne. Vi synger en halv time og går igen hver til sit.

De næste fyraftens-salmesang er:

Onsdag den 29. november i Tulstrup kirke kl. 17.30.

Onsdag den 6. december i Ry kirke kl. 17.30.

Onsdag den 13. december i Gl. Rye kirke kl. 17.30.

Onsdag den 10. januar i Alling kirke kl. 17.30.

Onsdag den 17. januar i Ry kirke kl. 17.30.

Onsdag den 24. januar i Gl. Rye kirke kl. 17.30.

Onsdag den 31. januar i Dover kirke kl. 17.30.

Onsdag den 7. februar i Ry kirke kl. 17.30.

Septuagesima og seksagesima

Ordene/ navnene kan ses på gudstjenestelisten på side 16 under datoerne 28. januar og 4. februar.

Men hvad betyder de? Og hvor kommer de fra?

Den niende og ottende søndag før påske hedder septuagesima og seksagesima, og det betyder den halvfjerdsindstyvende og den tresindstyvende dag før påske.

Påskens er omdrejningspunktet

Navngivningen af de to søndage går langt tilbage og viser, hvor vigtig påskens altid har været som kristen højtid. Den er omdrejningspunkt for hele kirkeåret. Men optællingen stemmer ikke helt, for der er på de to søndage henholdsvis 63 og 56 dage til påskesøndag.

Mellem jul og påske

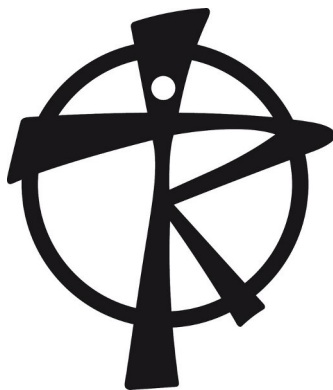
I middelalderen blev der lagt stor vægt på at forberede sig til påskens ved at faste. I nogle perioder blev fasten fordelt over en længere periode, så fastetiden til påske allerede blev ind-

ledt ved septuagesima.

Septuagesima og seksagesima er de sidste to søndage før fastelavn og danner overgang fra helligtrekongertiden til fastetiden.

Hvordan fastlægges Helligdagene?

Alle søndage og helligdage fra septuagesima søndag til sidste søndag i kirkeåret bliver fastlagt ud fra påskesøndag. Hvert år falder påskesøndag på den første søndag efter den første fuldmåne efter forårsjævndøgn.

DET SKER

Tulstrup præstegård

SOGNEMØDER

Torsdag d. 4. januar kl. 14.00

*Dorthe og Poul Ottosen, Boes
Sygeplejerske og udviklings-
rådgiver*

På udebane i Afrika

*Indtryk og oplevelser fra et
arbejdsliv i Kenya, Ægypten
og Mozambique.*

*Hvordan er det at bo
i det fremmede,
hvordan får man venner,
hvad er normalt og unormalt –
og meget mere.*

Torsdag d. 1. feb. kl. 14.00

*Erik Bendig, Horsens
Videoamatør*

Den genfundne bro

*Vi får historien om den gen-
fundne bro ved Brædstrup.
Erik Bendig fik opgaven med at
filme udgravningen af Gitter-
broen/ Jernbanebroen/ Broen
over Gudenåen.*

*Vi skal se filmen og høre om det
store arbejde med den.*

Torsdag d. 1. marts kl. 14.00

*Peter Jensen, Søkilde/Tulstrup
fhv. gymnasielektor/
pædagogisk leder*

Re-Tour de France (gamle mænd må gerne trække cyklen op af bakken!)

*Oplevelser og tanker fra 6 uger
rundt i Frankrig med bil, cykel
og telt. Et nystartet pensionist-
liv har givet tid og mulighed for
den store tur rundt i landet og
gense kendte steder og træde
nye cykelstier med tanker om
turisme, økologi, vin og klima-
forandringer og et Frankrig
med ny ung præsident.*

**Kaffe og brød: kr. 20,-
Alle er velkomne!**

.

DET SKER

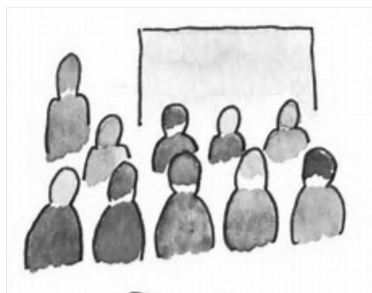
Tulstrup præstegård

ÅRSMØDE I TULSTRUP SOGN

Søndag d. 26. nov. kl. 12.00

Efter gudstjenesten kl. 11.00
inviterer menighedsrådet til
frokost og årsmøde.

Menighedsrådet fortæller om
det forgangne års arbejde og
forventninger til 2018.

TEOLOGISK AFTENHØJSKOLE

Planlægningen er ikke færdig.

Hold dig orienteret herom på
kirkernes hjemmesider eller
hold dig orienteret ved at få et
nyhedsbrev (skriv til
ebs@km.dk og kom på listen).

Tulstrup Kro

ADVENTSMØDE

Fredag d. 1. dec. kl. 14.00

Adventsmøde på Tulstrup kro
er med **Karsten Iversen**, der vil
holde foredraget: "**Fra drøm-
men om at blive musiker til
revisor.**"

Glimt fra min barndom og ung-
dom i Lise Nørgaards Roskilde,
tiden med ungdomsoprøret og
fra pandebånd til slips.

Kaffe, kage og "snoller"

Alle er velkomne!

DET SKER

Dover kirkehus

Historiegruppen

Tirsdag d. 23. jan. kl. 19.00

Tulstrup kirke

Julekoncert

Tirsdag d. 12. dec. kl. 19.30
med Knudsøkoeret under
ledelse af *Lisbeth Sangill*.

Dover kirke

Fælles koncert

Tirsdag d. 28. nov. kl. 19.30
med Aarhus Strygeensemble
under ledelse af
dirigent Morten Lønborg Friis.

Fælles nytårsgudstjeneste

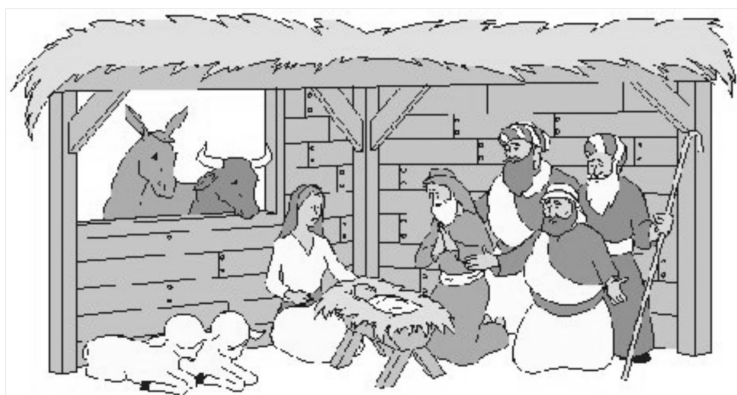
Søndag d. 31. okt. kl. 11.00
med efterfølgende servering
af champagne og kransekage.

Kyndelmissegudstjeneste

Torsdag d. 1. feb. kl. 17.30
med efterfølgende
fællesspisning i kirkehuset.

Alling kirke

Ingen særlige
arrangementer.

**DOVER-ALLING-TULSTRUP
SOGNE**

Sognepræst:

Erik Bredmose Simonsen,
Præstebakken 11, 8680 Ry.
Tlf. 86 89 14 17
e-mail: ebs@km.dk

**Fælles kirkekontor
for kirkerne i Ry-området**

Kirkeseekretær
Mette Lai
Tlf. 86 89 13 50
e-mail: metla@km.dk
Åbningstider:
mandag - tirsdag - onsdag: kl. 9-12
torsdag: kl. 16-18

Organist:

Tyt Kirkeby,
Tlf.: 86 89 19 20

Kirkesangere:

Kirstine Lykkebo
Tlf.: 50 52 38 11

Gert Bonde Nielsen
Tlf.: 87 55 37 16

KIRKEBLADSREDAKTIONEN

Kirsten Lund, (ansv.), Tulstrup,
Tlf.: 86 89 09 19 / 21 67 67 19
e-mail: kirsten.lund@fiberpost.dk

Mads Bjerre Nielsen, Tulstrup
Tlf.: 23 23 37 67, e-mail:
mads.bjerre.nielsen@gmail.com

Else Marie Karlsen, Dover
Tlf.: 86 57 71 50
e-mail: riekarlsen@hotmail.com

Karsten Iversen, Alling
Tlf.: 27 15 47 67, e-mail:
karsteniversen@hotmail.com

Kirkebladet udkommer 4 gange
årligt: marts- juni - sept.- dec.
Tryk: Kamark Grafisk A/S
tlf. 87 22 44 72

**Hvad sker der i sogn,
kirke og præstegård?**

Hold dig orienteret

FÅ EN NYHEDS-E-MAIL

Det er helt uforpligtende og
ganske gratis.

Du skal blot give eller sende
din e-mail adresse til
sognepræst Erik Bredmose
ebs@km.dk

KIRKEBIL

Kirkebil kan gratis
rekvireres
til gudstjenester
i pastoratets 3 kirker
ved henvendelse
dagen før til:

Skanderborg Taxa
Tlf. 86 51 00 00

udstjenester

Dato	Dover	Alling	Tulstrup
26. nov. - Sidste søndag i kirkeåret	9.30		11.00 Årsmøde i Tulstrup Præste- gård efter gudstjenesten
3. dec. - 1. søndag i advent	11.00	9.30	
10. dec. - 2. søndag i advent			9.30 Dorthe Gudmund Larsen
17. dec. - 3. søndag i advent	9.30	11.00	
24. dec. - Juleaften (4. søndag i advent)	14.45	13.30	16.00
25. dec. - Juledag			10.30
26. dec. - 2. juledag	10.30		
31. dec. - Nyråsaftensdag	Se Tulstrup	Se Tulstrup	11.00 Fælles for Dover, Alling og Tulstrup sogne Herefter serveres champagne og kransekage
7. jan. - 1. søndag efter helligtrekonger	9.30	11.00	
14. jan. - 2. søndag efter helligtrekonger			9.30 Jesper Hanneslund
21. jan. - Sidste søndag efter helligtrekonger	9.30		11.00
28. jan. - Septuagesima	11.00	9.30	
1. feb. - Kyndelmissegudstjeneste - torsdag	17.30 med efterføl- gende fælles- spisning		
4. feb. - Seksagesima		11.00	9.30
11. feb. - Fastelavns søndag	9.30		11.00
18. feb. - 1. søndag i fasten		9.30 Jesper Hanneslund	